

Zgodba

O ŠTIRIH ADVENTNIH SVEČAH

Na adventnem vencu so gorele štiri sveče in ljudem naznanjale, da se bliža božič.

Prvi sveči je bilo ime MIR. Tako je potožila svojim sestricam: »Na svetu je tako veliko prerekanja in grozot. Nad mojo drobno lučko se je zgrnilo sovraštvo in nihče ne skrbi za moj plamen. Nimam več moči, da bi oznanjala mir. Nihče me ne sliši.« Od žalosti je začel njen plamen bledeti in je ugasnila.

Drugi je bilo ime LJUBEZEN. Ko je videla ugasniti sestrico, je napela vse moči, svetlo zažarela in dejala: »Miru ni več med ljudmi, v svet pošiljam svojo lučko ljubezni, a kjer mraz prepira in jeze zakrknje srca, tja ljubezen ne more.« Svečka je še zadnjikrat zatrepetala in od naporov ugasnila.

Tretji sveči je bilo ime VESELJE. Ozrla se je na ugasli sestrici in stisnilo jo je pri srcu. Njen plamen je začel temneti. »Miru in Ljubezni ni več med nami, sedaj kmalu tudi za Veselje ne bo več prostora.« Njena radoživost in dobra volja je pošla in tudi ona je žalostno ugasnila.

Četrta sveča pa je zasvetila še močneje in spregovorila: »Nikar ne obupajte, sestrice! Dokler svetim, še ni nastopil čas teme! Nagnite se k meni, sprejmite mojo svetlobo in jo podarite ljudem.« Tej svečki je bilo ime UPANJE. S pomočjo Upanja je znova vzplamtelo Veselje, Ljubezen in Mir.

